

tedel. Afbetalingslovens regler, hvorefter kreditomkostningerne ved køkets indgåelse lægges til kontantprisen, anvendes således efterhånden fortrinsvis ved de små afbetalingskøb, hvor systemet med »bagudfaldende renter« kan forekomme uforholdsmæssigt kompliceret.

Udvalget antager derfor, at den af udvalget foreslåede bestemmelse antagelig kun vil få forholdsvis begrænset betydning i praksis, og at det endda formentlig må antages, at bestemmelsen vil fremme den igangværende udvikling i retning af stadigt stigende brug af systemet med bagudfaldende renter. Udvalget finder en sådan udvikling ønskelig, da dette system netop indebærer, at kreditkøberen ikke kommer til at betale kreditomkostninger, der vedrører den ikke udnyttede del af den aftalte kredittid.

Under høringen har flere af retterne anført, at den af udvalget foreslåede bestemmelse må anses for unødigt kompliceret.

I Sverige har en tilsvarende bestemmelse i den svenske konsumentkreditlag givet anledning til, at der administrativt er udarbejdet ret komplicerede regler om opgørelse af kreditors fordring ved førtidsbetaling.

Da langt fra alle opgørelser sker i fogedretten, og da også køberen bør have praktisk mulighed for at kontrollere beregningen, er det uheldigt med alt for komplicerede beregningsmetoder. Efter justitsministeriets mening bør man derfor foretrække en afkortningsregel, som er mindre »korrekt«, men til gengæld mere enkel end den regel, udvalget har foreslået.

På denne baggrund har man fundet det mest hensigtsmæssigt i lovforslaget at medtage en afkortningsregel, som i princippet svarer til afkortningsreglen i afbetalingslovens § 4, jfr. herved lovforslagets § 16, stk. 3. Man har dog fundet det rimeligt at give sælgeren mulighed for at få fuld dækning for de omkostninger, der vedrører stiftelsen af kreditten. Den af kreditkøbsudvalget foreslåede særregel om stiftelsesomkostninger er derfor medtaget i lovforslagets § 16, stk. 4. Vil kreditor sikre sig en matematisk korrekt opgørelse af kreditomkostningerne, har han mulighed herfor ved – udover eventuelle stiftelsesomkostninger – at betinge sig renter af den til enhver tid værende restgæld. Justitsministeriet kan i den forbindelse tiltræde det af udvalget anførte om det ønskelige i at fremme brugen af systemet med »bagudfaldende renter«.

Man har ikke fundet grundlag for at opretholde særreglen i afbetalingslovens § 4, stk. 1, nr. 3, hvorefter der, såfremt afbetalingsprisen ikke er

over 3.000 kr., ikke tages hensyn til renter, selv om der i aftalen er vedtaget rentebetaling. Justitsministeriet har endvidere heller ikke fundet at burde opretholde formodningsreglen i afbetalingslovens § 4, stk. 2, hvorefter kontantprisen i disse tilfælde formodes at udgøre $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen. Med det nutidige renteniveau må kreditomkostningerne snarere formodes at udgøre mere end $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen.

Såvel den svenske konsumentkreditlov og lov om afbetalingskøb mellem næringsdrivende som det norske forslag til lov om kreditkøb m. v. indeholder regler, som stort set svarer til den af kreditkøbsudvalget foreslåede opgørelsesregel. Efter det for justitsministeriet oplyste er systemet med »bagudfaldende renter« imidlertid ikke så udbredt i Norge og Sverige som i Danmark, og der kan derfor i disse lande være et større behov for en matematisk korrekt opgørelsesregel.

g) Udbetalingskrav (lovforslagets § 19).

Som anført under pkt. 3, f, 2°. har udvalget foreslået, at der alene stilles krav om en mindsteudbetaling på 20 pct. ved *forbruger*køb med ejendomsforbehold, hvorimod det gældende udbetalingskrav for erhvervskøb ophæves. Efter afbetalingsloven er mindsteudbetalingen fastsat til 20 pct. af afbetalingsprisen, dvs. 20 pct. af summen af de afdrag, som køberen skal betale i henhold til aftalen. Dette indebærer, at kreditomkostningerne indgår i afbetalingsprisen, medmindre disse – hvad der bliver mere og mere udbredt – beregnes som »bagudfaldende renter«, hvor køberen løbende betaler renter af den til enhver tid værende restgæld.

Udvalget foreslår, at udbetalingskravet fortsat skal være på 20 pct., men beregnet af kontantprisen. Baggrunden herfor er, at kontantprisen er et enklere og mere almindeligt kendt begreb end kreditkøbsprisen. Parterne vil derfor sjældnere være i tvivl om, hvad kontantprisen er, end hvad kreditkøbsprisen er, jfr. betænkningen s. 85–86. Det ændrede beregningsgrundlag medfører en vis sænkning af kravet til mindsteudbetalingen. Udvalget anfører, at denne nedsættelse næppe vil få reel betydning, fordi den vigtigste regel om udbetaling i virkeligheden findes i forslaget § 28. Efter denne bestemmelse, der er omtalt ovenfor under pkt. 3, f, 1°, kan sælgeren i forbrugerkøb med ejendomsforbehold normalt ikke gøre nogen restfordring gældende mod køberen, når sælgeren tager det solgte tilbage i tilfælde af køberens misligholdelse. Udvalget forventer, at § 28 vil føre til, at sælgeren